

Încarnarea lui Hristos – Dumnezeu devine Om

În totalitate Om și în totalitate Dumnezeu

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 23.12.2020, Actualizat: 24.12.2020

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan 1.14; Romani 1.3; Filipeni 2.6-8; 1. Timotei 3.16

În totalitate Om și în totalitate Dumnezeu

Noțiunea *încarnare* [întrupare, din latină *incarnare* = „a deveni carne”] într-adevăr nu stă în Sfânta Scriptură, însă adevărul pe care ea îl redă îl găsim desigur acolo: Domnul a unit natura umană cu Persoana Sa [divină] și a devenit Om. Aceasta înseamnă: El avea un „duh” omenesc (Ioan 11.33; 13.21), un „suflet” omenesc (Matei 26.38; Ioan 12.27) și un „trup” omenesc (Evrei 10.5). Însă la devenirea Lui ca Om El nu a renunțat la Dumnezeirea Lui. Deci, El era în totalitate Om și în totalitate Dumnezeu. Această unitate între natura dumnezeiască și cea omenească nu o poate pricepe duhul omenesc: „Nimeni nu cunoaște pe Fiul, în afară de Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaște cineva, în afară de Fiul și de acela căruia vrea Fiul să i-L descopere” (Matei 11.27). Nouă nu ni se cere să înțelegem aceasta, ci trebuie să o primim simplu prin credință.

Când a devenit Hristos Om?

Hristos a devenit Om atunci când Maria „a devenit însărcinată de la Duhul Sfânt” și El a fost născut în lume:

- **Matei 1.18,20:** Iar nașterea lui Isus Hristos a fost așa: fiind logodită mama Lui, Maria, cu Iosif, înainte de a fi ei împreună, s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt. ... ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt.
- **Luca 1.35:** Îngerul, răspunzând, i-a spus [Mariei]: Duhul Sfânt va veni peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri, de aceea și Sfântul care Se va naște Se va chema Fiul al lui Dumnezeu.

Să mai citim și următoarele locuri din Biblie [care arată că Hristos a venit în carne]:

Ioan 1.14: Cuvântul S-a făcut carne și a locuit printre noi (și noi am privit gloria Lui, glorie ca a singurului de la Tatăl), plin de har și de adevăr.

Romani 1.3: Fiul Său, născut din sămânța lui David după carne.

Filipeni 2.6-8: Hristos Isus, care, fiind în chip de Dumnezeu, n-a considerat de apucat să fie egal cu Dumnezeu, ci S-a golit pe Sine Însuși, luând chip de rob, făcându-Se în asemănarea oamenilor. Și, la înfățișare fiind găsit ca un om, S-a smerit pe Sine, făcându-Se ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce.

1. Timotei 3.16: Și cu adevărat, mare este taina evlaviei: Dumnezeu S-a arătat în carne.

Unitatea dintre natura dumnezeiască și natura omenească

Domnul nu a luat simplu un trup omenesc ca pe o învelitoare și a lăsat Duhul Lui dumnezeiesc să locuiască în ea – aceasta este rătăcirea apollinarianismului. În realitate s-a unit tot ce este

în El ca Persoană dumnezeiască cu tot ce constituie un om. Să devină Om era o smerire de sine de neînțeles, căci natura dumnezeiască și natura omenească vor fi unite pentru totdeauna. Domnul a trăit în lumea aceasta ca Om și ca Om și-a dat viața în moarte, și ca Om El a intrat în starea intermediară (în care sufletul și duhul Său au fost despărțite pentru un timp de trupul Său). Dar chiar și în moarte El era încă Om: „Tu nu vei lăsa sufletul Meu în Locuința morților, nici nu vei da pe Sfântul Tău să vadă putrezirea” (Faptele apostolilor 2.27). Când El a înviat, El a luat din nou trupul Său și într-o stare glorificată S-a înălțat la dreapta lui Dumnezeu (1. Timotei 3.16b) – și El va rămâne Om în toată veșnicia!

Un Om fără păcat

Când Sfânta Scriptură vorbește despre natura omenească a lui Hristos, atunci Ea veghează foarte atent ca să nu se creeze impresia că El a avut parte de natura păcătoasă căzută, pe care o avem noi oamenii. Așa se spune de exemplu în Evrei 2.14: „Deci, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, și El, în același fel, a luat parte la ele.” Aceasta înseamnă: „Deoarece” oamenii „sunt părtași sângelui și cărnii” (adică, deoarece ei au parte de natura omenească, care cuprinde trei părți: un duh omenesc, un suflet omenesc și un corp omenesc), la fel și Hristos „în același fel a luat parte la ele”. Cu alte cuvinte: El a devenit Om adevărat. Însă când Duhul Sfânt vorbește despre natura omenească a lui Hristos, El folosește un alt cuvânt decât acela cu care El descrie natura noastră omenească. „Copiii”, spune scriitorul, „sunt părtași sângelui și cărnii”. Cuvântul grecesc *koinoneo*, care este tradus prin „a fi părtaș”, se referă la aceeași parte comună la existența ca om. Aceasta este valabil pentru toți oamenii, căci noi toți avem parte deplină la natura umană – până într-acolo că noi toți avem parte de natura păcătoasă.

Când însă versetul vorbește despre întruparea ca Om al lui Hristos, scriitorul folosește un alt cuvânt grecesc. El spune, Domnul „a luat parte” (*metecho*) la natura umană. Cuvântul acesta arată spre luarea parte la ceva, fără să specifice în ce măsură are loc această participare, și prin aceasta arată spre următoarea realitate: când Hristos a devenit Om, natura Sa omenească nu a mers așa de departe, că El a luat parte la natura omenească decăzută.

Și în epistola către Evrei se spune despre natura omenească a Domnului, „în afară de păcat”:

- **Evrei 4.15:** Nu avem un Mare Preot care să nu aibă milă cu noi în slăbiciunile noastre, ci unul ispitit în toate în același fel, în afară de păcat.

Cuvântul „păcat” (la singular) este folosit în epistolele nou-testamentale deseori ca să arate spre natura păcătoasă veche, căzută. De aceea versetul acesta arată clar: Domnul nu a avut o natură omenească decăzută așa cum au toți urmașii lui Adam decăzut (Psalmul 51.5).

Hristos în Vechiul Testament

Întruparea ca Om se diferențiază drept urmare de theophania din Vechiul Testament. În cadrul acestor apariții ale lui Dumnezeu, Hristos a luat înfățișarea omenească și a intrat în contact cu oamenii cu scopuri precise. Deseori Scriptura folosește titlul „înger”, ca să prezinte ceva (Geneza 16.7; 18.1-33; 32.24-32; Exodul 3.2; 4.24; 14.19; Iosua 5.13-15;

Judecători 6.11-24; 13.3-5,9-21; 1. Cronici 21.18-30, etc.). În aceste ocazii Domnul S-a arătat în înfățișare omenească, însă atunci nu erau unite două naturi (dumnezeiască și omenească), așa cum este la întruparea Sa ca Om.

Tradus de la: [Die Inkarnation Christi - Gott wird Mensch](#)

Din *Doctrinal Definitions*, Surrey, BC, Kanada (Christian Truth Publishing) 12016, pag. 172-174.

Titlurile intermediare sunt introduse de SoundWords.

Traducere: Ion Simionescu